

Eesti minus ja mina Eestis

Austatud, kuulajad.

Eesti Vabariigil on sünnipäev, kuid seekord ei ole see mitte tavaline pidu, vaid juubel – meie kodumaa saab 100 aastaseks!

1869. aastal, kui oli 1. laulupidu ei julenud keegi arvata, et Eesti saab kunagi tõeliselt vabaks, et meie lapsed hakkavad õppima eesti keeles, et meie riiki juhivad eestlased.

Esimest korda saime vabaduse vilju nautida aastal 1918. Kahjuks see vabadus kaua ei kestnud! Juba 22 aastat hiljem olime okupeeritud Nõukogude vägede poolt. Paljud arvasid, et enam ei tulegi Eesti Vabariiki, et meie vabadus on jäädavalt surnud.

1987. aasta kevadel meie vastupanuliikumine elavnes. Vabaduse janu ei olnud kuhugi kadunud. Selle aasta sündmused viisid Hirvepargi-, Öölaulupeo- ja Balti Keti toimumiseni. Tänu ühistele pingutustele, saavutasime jõu, mis pani Nõukogude väged meie kodumaalt lahkuma. 20. augustil, aastal 1991, olime taas vabad.

Selle aja sees on toimunud palju Eestile ja eestlastele tähtsaid tantsu- ja laulupidusid. Kahjuks laulupeole pole ma veel jõudnud. Küll, aga olen käinud tantsupeol ja seda lausa kolm korda. Ainus, mida saab selliste pidude kohta öelda on ühtsus. See hõlmab endast väikest närveerimist, samas suur julgus ja uhkust ning tänulikkust ja eelkõige vabadust olla see, kes ma olla tahan ja teha seda, mis mulle meelepärane on.

Ja see meeldibki mulle meie riigis kõige rohkem. Kujutlusvõimel pole piire, keegi ei ütle, kes sa peaksid olema või kuhu peaksid minema. Nii palju on erinevaid teid ja radu, mida saab vabalt jalge alla võtta. Võimalusi, olla mina ise, reisida, tutvuda teiste inimeste-, maade- ja kultuuridega.

Kuid hea on teada, et mu südames on ikka ja alati koht väikesel, armas kodumaal, kus ootavad mind minu lähedased ja kallid: minu inimesed, minu Eesti.

See ongi see õige tunne - Eesti on minus ja mina Eestis.

Palju õnne 100-ndaks sünnipäevaks, kallis Eesti, kodumaa!

Hendrik Veltri 6.B